

Om nooit te vergeten

Sarah Jio bij Boekerij:

Die avond aan het meer

Bloesem in de nacht

De geheimzinnige tuin

Eiland in bloei

Om nooit te vergeten

Sarah Jio

Om nooit te vergeten

Als Kailey plotseling oog in oog komt te staan met
haar oude liefde, staat haar leven op zijn kop

ISBN 978-90-225-8118-6

ISBN 978-94-023-1498-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Always*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Sarah Jio

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Een toast op oude liefde en nieuwe liefde,
maar boven alles, op de liefde die nooit vergaat*

*Heb genoeg moed om de liefde nog eenmaal te vertrouwen,
en steeds weer nog eenmaal.*

– MAYA ANGELOU

1

15 november 2008

‘O nee, waarom doe ik dat toch altijd?’ zeg ik tegen mijn verloofde Ryan, als we het restaurant binnengaan.

‘Wat, schatje?’

‘Mijn tas in de auto laten liggen.’

We hebben de autosleutels net afgegeven bij de parkeerservice en als we uit het raam kijken, zien we dat Ryans witte BMW wordt weggereden. ‘Ik haal hem wel even, mijn vergeetachtige schat,’ zegt hij, en hij geeft me een zoen op mijn wang. ‘Ga jij maar vast zitten. Ik ben zo terug.’

Vier jaar geleden hadden we ons eerste afspraakje bij Le Marche, het Franse restaurant aan Fourth Avenue waar ze een wachtlijst van meer dan vijf maanden hebben. Op de een of andere manier had Ryan een tafeltje voor ons weten te bemachtigen, net als vanavond. Mijn verloofde, zo lijkt het, krijgt alles voor elkaar.

‘Ik wil dat je een volmaakte avond hebt,’ zei hij, toen hij me verraste met de reservering. Hij pakte mijn hand vast alsof hij hem nooit meer wilde loslaten. De diamant, veel groter dan ik

had gewild, glinsterde aan mijn vinger. We gaan in juli trouwen, in het Fairmont.

‘Hebt u een reservering?’ vraagt de gastheer, als ik mijn jas afgeef.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Voor twee personen. Onder de naam Winston.’ Het is bijna niet te geloven maar over een paar maanden ben ik mevrouw Ryan Winston; tenminste, als ik Ryans naam aanneem. Hij wil dat graag en aan de ene kant ik ook wel. Ik bedoel, we hebben het hier over ‘de familie Winston’, vertrouwelingen van de families Gates en Nordstrom. Dat is een naam waar je niet voor wegloopt.

Maar ik ben altijd Kailey Crain geweest. KC, al noemt niemand me meer zo sinds... nou ja, sinds de basisschool. Maar goed, dat laat je toch niet zo gemakkelijk los. Ik doe mijn ogen stijf dicht, open ze weer en probeer de herinnering die opkomt weg te duwen.

‘Deze kant op,’ zegt de gastheer, en hij gaat me voor naar een tafeltje bij het raam. Ik kijk naar buiten en zie hoe de lichtjes buiten door de regendruppels wel edelstenen lijken. Seattle is dan wel een oude, grijze dame, maar ze glinstert nog altijd onder een grijze deken. Ik frunnik zenuwachtig aan de rechtermouw van mijn jurk en stroop hem wat op, zoals ik doe als ik in het gezelschap ben van het soort mensen met wie Ryan is opgegroeid. Hij is geen grote fan van de tatoeage op mijn schouder en, ach, ik eigenlijk ook niet echt. De inkt van tien jaar geleden is een beschamende herinnering aan een verleden dat geen toekomst is geworden, aan de dromen die in het niets zijn opgelost. Ik kon ze niet vasthouden en toch staat het woord *TOUJOURS*, Frans voor ‘altijd’, in mijn huid gebrand. Ik wrijf over mijn schouder en zou willen dat ik een magisch gummetje had.

Ik ga zitten, leg mijn mobiel op tafel en kijk naar stelletjes die langsslenteren, weggedoken in hun capuchons en onder gedeelde paraplu's. Een vrouw van in de twintig klampt zich vast aan haar vriend of echtgenoot en ze lachen als ze omzichtig een modderige plas ontwijken. Het tafereel doet me denken aan toen ik tweeëntwintig was, het jaar waarin Tracy en ik naar Seattle verhuisden. In die tijd waren we naïef en idealistisch. We geloofden in ware liefde en eind goed, al goed.

Grappig hoe het kan lopen.

Ik zie mijn gezicht in het raam weerspiegeld. Mijn schouderlange bruine haar pluist een beetje. Kennelijk is de tijd die ik bezig ben geweest om mijn dikke golvende krullen met een stijltang te bewerken dus totaal verspilde moeite geweest. Maar wat doet het ertoe? Zegt Ryan niet heel vaak dat hij van mijn krullen houdt? Van mijn groene ogen? De sproetjes op mijn neus. Ik moet glimlachen. Mijn leven is compleet, met mijn baan bij de *Herald* en de plannen voor de verbouwing van het American Craftsman-pand in Wallingford dat ik heb gekocht samen met... Ryan, natuurlijk.

Ik glimlach als hij met mijn tas in zijn hand het restaurant binnenkomt.

'Het plenst echt,' zegt hij, terwijl hij me mijn zwarte Michael Kors overhandigt die hij me afgelopen jaar met Kerstmis heeft gegeven. Hij strijkt zijn kletsnatte haar glad. Aantrekkelijk, zo kan ik hem het beste omschrijven. Klassiek aantrekkelijk. Tracy's eerste indruk, gefluisterd in het toilet van een restaurant op de avond dat ik hen aan elkaar voorstelde, was dat hij op de prins uit een Disney-verhaal leek. Dat was ook zo, nog steeds. Lang en gespierd en met dik, donker haar: geef hem een schild en een wit paard en hij lijkt sprekend op de animatieprins die Assepoester in vervoering bracht. Ik bof maar.

Hij schuift zijn arm over tafel en pakt mijn hand. ‘Ik heb eerder vandaag gebeld om er zeker van te zijn dat ze je lievelingsbordeaux hadden. Het moet een volmaakte avond worden.’

Ik glimlach, terwijl hij mijn hand naar zijn lippen brengt.

‘Details vind ik belangrijk,’ zegt hij met een tedere blik. ‘Je bent de laatste tijd een beetje afwezig en ik wil er voor je zijn.’

Ik speel met mijn verlovingsring en knik. Hij is altijd in staat me te doorgronden, misschien wel beter dan ik zelf. ‘Het is razend druk sinds ik het zakelijke katern heb toegevoegd aan mijn bestaande verslaggeving van het leven in Seattle,’ antwoord ik. ‘Ik heb op mijn tandvlees gelopen om die serie over Pioneer Square af te krijgen.’

Het eerste van drie artikelen is vandaag gepubliceerd. Ryan heeft het ongetwijfeld gelezen, maar we hebben afgesproken dat we het niet altijd met elkaar eens hoeven te zijn als het gaat om onze beroepsmatige interesses. Hij is een intelligente man en scherpzinnig genoeg om te weten dat hij mijn avond verpest voordat die goed en wel is begonnen als hij kritiek uit op mijn artikel.

Hij omzeilt onze regels door te praten over de mening van anderen, van mensen die niet aan ons gezellige tweepersoons-tafeltje zitten. ‘Weet je, ik heb veel collega’s die vinden dat je de wijk in een straal van zes straten tegen de vlakte zou moeten gooien.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Is dat jouw mening of die van je risico-managementteam?’

‘Je kunt toch moeilijk negeren dat daar alleen maar verslaafden en zwervers zitten. Je kunt amper een paar meter lopen zonder in menselijke uitwerpselen te trappen.’

‘Tja,’ zeg ik, en ik vraag me af of het het waard is om mijn standpunt uit te leggen, als ik denk aan Ryans romantische

plannen voor vanavond, ‘maar die mensen hebben hulp nodig en de Hope Gospel Mission is de enige organisatie die iets doet. De levensvatbaarheid van de stichting is cruciaal voor een gezonde wijk, vind ik. Je kunt het mij niet kwalijk nemen dat ik ze wil helpen om open te blijven.’

De sommelier komt bij ons staan, opent de fles die Ryan voor ons heeft uitgekozen en schenkt voor ons allebei een glas in.

‘Schat,’ zegt Ryan teder, terwijl ik een slokje neem. ‘Ik ken niemand met zo’n groot hart als jij. Hoe zou ik jou dat nou kwalijk kunnen nemen? Hoe zou ik jou ook maar iets kwalijk kunnen nemen?’

Ik denk aan de gevoelige inhoud van de serie, aan hoeveel moeite het me kost om ervoor te zorgen dat mijn emoties me er niet van weerhouden onpartijdig te zijn, zoals het een goede journaliste betaamt. Ik ben de hele middag bezig geweest met het interview met de manager van de Mission, een dikke vrouw die Melissa heet. Ze keek me diep in de ogen en smeekte me zo ongeveer om de organisatie te beschermen tegen de ontwikkelaars met wie Ryan samenwerkt – aannemers die maar al te graag goedkope flats uit de grond stampen en ondertussen de reddingslijnen van honderden daklozen wegnemen.

Het is waar, Pioneer Square is een verwaarloosde wijk van Seattle en nieuwbouw zou nieuw leven in de straten kunnen blazen, maar Ryan heeft een somber beeld geschetst van een plek die lang geleden – en nog steeds – veel voor me heeft betekend. Iedereen die hart heeft voor de minderbedeelden kan zien dat het plan om de buurt grondig onder handen te nemen, niet alleen de sluiting zou betekenen van de Hope Gospel Mission, maar ook dat er duizenden goedkope woningen voor

mensen met een laag inkomen en twee opvanghuizen tegen de vlakke zouden gaan. En dus blijft het een patstelling tussen de projectontwikkelaars, van wie Ryan in veel gevallen de financiële verwachtingen beheert, en de stad Seattle.

‘Ik hou het gewoon liever zoals het is,’ zeg ik. ‘De buurt heeft de sfeer van het oude Seattle. Het is er ruig, dat weet ik. Maar het is er echt. En er wonen zoveel mensen.’

‘Heb jij er niet ooit gewoond?’

Het is een vraag waar ik liever geen antwoord op geef, dus speel ik met het servet op mijn schoot. ‘Nee,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Maar ik kende vroeger iemand die er woonde.’ Ik vertel er niet bij dat mijn nieuwsgierigheid naar die iemand door de jaren heen wel eens de overhand heeft gekregen en me zo nu en dan heeft verteerd als een gezwel. Ik heb Google helemaal leeggezogen. Cade, zo leek het, was niet alleen bij mij weggegaan, maar leek van de aardbol verdwenen. Maar dat is allemaal verleden tijd.

Ryan trekt wantrouwig een wenkbrauw op. ‘En wie is die iemand?’

‘Niemand,’ zeg ik, en ik wil het dolgraag over iets anders hebben. Ik wil net zomin praten over mijn eigen liefdesleven als over het zijne, zeker als het gaat over de vrouw met wie hij vóór mij iets had: Vanessa, het mooie meisje uit het zuiden. Haar vader en Ryan waren beste vrienden en onroerendgoedmagnaten met connecties aan de oost- en westkust. Zij zou de volgende mevrouw Ryan Winston worden, totdat ik zijn leven binnenstruikelde en hun gezamenlijke plannen verpestte. Stel je de blik op hun gezicht voor: ‘Mama, papa, dit is Kailey. Ik hou van haar. En ze heeft een tatoeage!’

Terwijl ik in het begin van onze relatie de situatie nog probeerde te snappen, was Ryan heel direct: ‘Je weet net zo goed

als ik dat Vanessa en ik veel beter vrienden kunnen zijn,' zei hij. 'We zijn samen opgegroeid.'

'En ze is nog steeds verliefd op je,' antwoordde ik scherp.

Ryan schudde zijn hoofd. 'Nee, hoor.'

'Ryan,' zei ik. 'Ik ben een vrouw. Ik heb gezien hoe ze naar je keek toen we in West Virginia waren.' Ze was samen met haar familie in het Greenbrier geweest voor de jaarlijkse parade waar Ryan en zijn familie en vrienden al generatieslang aan meedoen: de mannen golfen en de vrouwen lunchen. Ik had de beproeving weten te overleven door een aardige ober zover te krijgen stiekem whisky in mijn thee te doen.

Geesten, noemde Tracy dit soort jeugdige liefdes. We mogen ze niet laten rondwaren.

Ik kijk naar mijn aantrekkelijke verloofde die rechtop op zijn stoel gaat zitten. Ja, we hebben een verschillende achtergrond en zien de wereld anders. Hij daagt me uit en ik zou niet anders willen. Maar datgene wat ons verleden heeft gevormd, blijft daar. Ryan is mijn heden. Ik ben dankbaar dat onze gescheiden wegen zijn samengekomen, ons hier hebben gebracht. Vanavond. Voor altijd. En eeuwig.

'Ik hou zo veel van je,' fluister ik. Ik schuif mijn arm over het witte tafelkleed en pak zijn hand vast.

'Ik hou ook van jou,' zegt hij, zo intens dat ik zweer dat ik het tot in mijn ziel voel.

Ondertussen tikt de regen tegen de ramen. Een volle maan schijnt tussen de wolken door en doet zijn best om achter het donkere wolkendek vandaan te komen. Een supermaan, vertelde Tracy. Als arts met een merkwaardige voorliefde voor het mystieke heeft ze uitentreuren verteld over een of andere astrologische eclips die vanavond kennelijk plaatsvindt. En hoewel ik helemaal geen belangstelling heb voor astrologie,

geniet ik stiekem van haar dagelijkse verslagen. Op de een of andere manier kan ik dat zweverige best hebben, als het gebracht wordt door mijn beste vriendin.

Nu vraag ik me af of Ryans gespannenheid aan metafysica te wijten is. Ik peins hierover terwijl ik nog een slokje wijn neem, zijdezacht en peperig tegelijk. De bubbels knisperen in het glas en er komt een herinnering boven. Zoals altijd duw ik hem weg, ver weg, waar hij hoort. De pijn in mijn hart die ik zo lang heb gekend, voel ik al lang niet meer.

Ik heb het misschien nooit kunnen afsluiten, maar ik heb wijsheid geproefd. Iedereen die wel eens een gebroken hart, of zelfs maar een gekneusd hart, heeft gehad, heeft geleerd dat de feiten duidelijkheid bieden. Hij is weggegaan. En ik ben tot het besef gekomen dat je iemand die weg wil, moet laten gaan.

Ryan schenkt me nog eens bij en praat over zijn dag. Bescheiden vertelt hij me over een incident waarbij een collega tijdens een vergadering met de directeur in slaap was gevallen. Het had behoorlijk pijnlijk kunnen worden, totdat Ryan heel subtiel zijn mobiel liet piepen, waardoor zijn slapende collega net op tijd wakker werd. Rond mijn ogen verschijnen rimpeltjes als ik bedenk hoe lief hij is. Er breekt een glimlach op mijn gezicht door.

‘Ik ben gelukkig,’ zeg ik. De woorden rollen van mijn tong, of misschien wel uit mijn hart. ‘Je maakt me zo gelukkig.’

‘Jij mij ook, schatje,’ zegt hij.

Mijn mobiel broemt en laat me weten dat ik een voicemail heb, maar ik kijk niet en stop hem in mijn tas.

Ryan knipoogt en wenkt de serveerster. Even later staat ze bij ons tafeltje. ‘Hebt u voor mij een negroni?’

‘Jazeker, meneer,’ zegt ze, en ze loopt naar de bar.

We delen de zalm met aardappeltjes gebakken in eendenvet

en een portie garnalen. ‘Die zijn een beetje pittig,’ zegt Ryan, als hij een hap heeft genomen, ‘vind je niet?’

Ryan houdt van avontuurlijk eten, een noodzaak voor de verloofde van een foodie, maar anders dan ik houdt hij niet van pittig. Ik heb hem serieus bijna een derdegraads brandwond op zijn tong bezorgd toen ik voor het eerst een ontbijt voor hem maakte. De tabasco, die ik door de eieren had geklopt voor wat extra pit, viel niet goed. Ook weer geleerd.

‘Heb je liever iets anders?’ opper ik, maar Ryan zegt dat hij het prima vindt om toe te kijken hoe ik van het eten geniet. We praten over de bruiloft. Als er zo nu en dan een stilte valt om na te denken over iets wat nooit bij de ander zou zijn opgekomen, kijken we allebei naar verschillende delen van het restaurant. We vullen elkaar aan. Het leven met Ryan is prettig en zo zal het de rest van ons leven zijn. Met een voldaan gevoel drink ik mijn tweede glas wijn leeg.

Ryan betaalt de rekening en we halen onze jassen op. ‘Blijf jij maar lekker hier, dan haal ik de auto,’ zegt hij, terwijl ik mijn zwarte wollen jas dichtknoop en het doosje met daarin het voorproefje van de bruidstaart aanneem, een presentje van de chef-kok, dat onze serveerster zorgvuldig heeft ingepakt.

Het regent niet meer, maar de temperatuur is gekelderd. ‘Wat attent van je,’ zeg ik. ‘Dank je wel, schat.’

Ik kijk hoe hij in zijn perfect op maat gemaakte pak de straat door loopt. Ik bof, dat weet ik. Deze man, met zijn aantrekkelijke lijf. Hij is succesvol en grappig en dol op mij. Ryan heeft het allemaal. Ik haal diep adem en knik.

Buiten loopt een zwerver met een baard naar een stel dat ook op hun auto staat te wachten. Zichtbaar geïrriteerd draaien ze zich om en lopen de andere kant op, terwijl hij zich terugtrekt en in kleermakerszit op de stoep gaat zitten.

De portier van het restaurant schudt zijn hoofd. ‘Sorry hoor,’ zegt hij. ‘Als ze hier eenmaal rondhangen, is het moeilijk om ze weer weg te krijgen.’

‘Misschien heeft hij gewoon honger,’ zeg ik. ‘Hebt u niet wat restjes voor hem in de keuken?’

De man schudt zijn hoofd. ‘Met alle respect, mevrouw, we zijn geen gaarkeuken. Trouwens, meestal willen ze toch alleen maar geld. Voor drugs, waarschijnlijk.’

Ik weet door mijn werk dat dat een generalisatie is. Dakloosheid is niet alleen te wijten aan drugsmisbruik. Er zijn honderden andere redenen waardoor mensen op straat terechtkomen. Maar ik kan deze manier van denken beter aanvechten met behulp van een artikel dan met een spontane discussie.

Ik neem de zijuitgang en werp behoedzaam een blik op de dakloze. Hij is mager, akelig mager, en zijn kleren hangen om zijn lijf. Ik denk aan de tas met het stuk taart in mijn hand en zet een stap zijn kant op. Had ik maar meer dan dit product van suiker en bloem, maar goed, er gaan ook eieren door taart.

‘Pardon?’ zeg ik vragend. Hij lijkt me niet te horen, dus zeg ik het nog een keer, iets luider. ‘Pardon, ik heb hier iets te eten. Zou u dat... lusten?’

Hij kijkt op als ik dichterbij kom en als onze blikken elkaar kruisen, komt er een gevoel van vertrouwdheid over me heen dat ik niet kan verklaren. Ik laat de tas vallen en hij belandt aan mijn voeten op de natte stoep. Herinneringen schieten alle kanten op als pagina’s tekst uit een dossierkast die omvalt. Als de man mij al herkent, laat hij het niet merken. Ik zie koplampen opdoemen en hoor een auto tot stilstand komen. Ik kijk om en zie dat het Ryan is. Op hetzelfde moment bukt de man zich. Met zijn knokige hand pakt hij de tas en haalt het doosje met eten tevoorschijn. Hij kijkt er even naar, waarna hij het

aarzelend openmaakt. Ik zie de honger in zijn ogen en vervolgens schiet zijn hand op het stuk taart af en propt hij het in zijn mond, terwijl de kruimels aan zijn baard plakken.

Ryan doet het raampje open. 'Gaat het, Kailey?'

Ik knik, doe een stap naar achteren, loop als verdoofd naar de auto en stap in.

Ik vertel Ryan niet dat het eigenlijk helemaal niet gaat.

Ik vertel Ryan niet dat ik deze man ken.

Ik vertel hem niet dat hij Cade heet en dat hij ooit de liefde van mijn leven was.

2

19 april 1996

‘Geloof jij in zielsverwanten?’ vraagt Tracy met een boek in haar hand, terwijl ze opkijkt van de bank in ons gedeelde appartement in Seattle.

We waren direct verliefd op deze ruimte, met aan een kant een bakstenen muur en aan de andere kant plafondhoge ramen, ook al was het kleiner dan mijn slaapkamer thuis. Twee mensen zouden geen schoenendoos van vijfendertig vierkante meter moeten delen, maar pas afgestudeerden die in een van de gaafste gebouwen aan First Avenue willen wonen met uitzicht over Elliott Bay, moeten compromissen sluiten. Gelukkig snurkt Tracy niet.

‘Nee,’ zeg ik tegen Tracy, en ik zie hoe ze haar polsen behendig draait om haar lange, donkere haar in een losse paardenstaart vast te zetten. Ze bezit een natuurlijke schoonheid met haar hoge jukbeenderen, soepele lichaam en aangeboren stijlgevoel dat haar als model veel zou opleveren, al zou ze liever haar eigen ogen ogen uitsteken dan voor de camera poseren.

Tijdens onze studie in Chicago deelden we een kamer en na

ons afstuderen pakten we de kaart van Amerika erbij en kozen Seattle. Een week later propten we al onze spullen achter in de oude Subaru van haar vader met de kapotte radio en reden (urenlang luid en vals zingend) het halve land door naar de regenachtigste stad van Amerika. Die maand vond ik een baan als junior verslaggever voor de *Seattle Herald* en Tracy studeerde elke dag voor haar toelatingsexamen voor de studie geneeskunde. Onze jeugddromen kwamen uit.

‘Maar elke avond thuisblijven is dan ook níét de manier om iemand te vinden, liefje,’ zegt Tracy, terwijl ze haar boek weglegt en haar bril wat hoger op haar neus duwt.

Ik schenk koffie in uit het Mr. Coffee-apparaat dat oma de week voordat ik ging studeren bij Target voor me heeft gekocht en laat me in de versleten, rode eivormige IKEA-stoel bij het raam vallen. Tracy en ik zouden een reclamespotje voor IKEA kunnen zijn.

‘Heb je je horoscoop al gelezen?’ vraagt Tracy.

‘Trace, je weet dat ik niet in die onzin geloof.’

‘Nou,’ zegt ze, ‘dan lees ik hem voor.’ Ze pakt de krant van het tafeltje, slaat een paar bladzijden om en leest even voor zichzelf. ‘Aha,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Er zit een nieuwe liefde aan te komen.’ Ze knikt. ‘Maar hier staat: *Je moet ervoor openstaan. Blijf niet thuis, maar doe iets spontaan en onverwachts. Je weet nooit wie je tegenkomt.*’

Ik rol met mijn ogen.

‘Ga vanavond met ons mee uit!’ roept Tracy.

Ze heeft verkering met een zekere Mark die chirurg in opleiding is. Hij is lang, kalend en lacht hard. Als ze een vrije avond hebben, en dat komt niet vaak voor, neemt hij haar mee naar concerten en toneelstukken, of ze gaan rond Green Lake wandelen. Soms denk ik wel eens dat ik een Mark in mijn leven

nodig heb. Het lijkt mij ook wel eens fijn als iemand me meeneemt naar het theater, de boerenmarkt of een concert.

‘Mark heeft kaartjes voor Mazzy Star, in de Crocodile.’

‘En als ik ja zeg,’ zeg ik, en ik trek mijn linkerwenkbrauw op, ‘stem ik dan onbedoeld in met een blind date?’

‘Nou,’ zegt Tracy ondeugend, ‘toevallig komt zijn vriend Eric mee.’

‘Ik weet het niet, hoor,’ zeg ik, en ik volg met mijn ogen de trage gang van een veerboot die de baai verlaat.

‘Ga nou gewoon mee,’ zegt Tracy, ‘al was het alleen maar omdat je gek bent op Mazzy Star.’

‘Ik ben inderdaad wel gek op Mazzy Star,’ zeg ik met een grijns.

Ze knikt. ‘Goed zo. Dan is het geregeld.’

Het begint te regenen en Tracy, Mark en ik duiken weg onder de luifel bij de club, terwijl een vrouw met tatoeages, een korte pony en een neusring onze kaartjes aanneemt. Binnen is het donker en door de luidsprekers klinkt ingetogen muziek die ik niet ken. De lucht is rokerig en om de haverklap zie ik iemand met een paar versleten Dr. Martens lopen. Seattle is geweldig.

‘Eric komt zo,’ zegt Mark. ‘Willen jullie iets drinken?’

‘Doe mij maar een wodka met spa,’ zegt Tracy.

‘Voor mij hetzelfde,’ zeg ik, en Mark loopt braaf naar de bar.

Tracy geeft me een por. ‘Volgens Mark is Eric een van de beste chirurgen in opleiding in het ziekenhuis.’

Ik haal mijn schouders op.

Tracy glimlacht. ‘Geniet er nou gewoon van. Wie weet vind je hem wel heel leuk. En trouwens...’

Ik doe een stap naar achteren als iemand tegen me aan botst. De man heeft een camera met een enorme lens en als de flits is

afgegaan, laat hij hem zakken. ‘O, sorry,’ zegt hij met een glimlach. ‘Ik zag je niet staan.’ Hij is iets ouder dan ik, heeft donker haar en een spoor van stoppeltjes op zijn kin. Zijn laarzen en vale geruite overhemd duiden op een link met de muziekwereld, maar toch heeft hij iets unieks. Aan zijn glimlach kan ik niet goed zien of hij nou zelfverzekerd of arrogant is. Of allebei.

‘Ziet het podium er niet geweldig uit onder die lichten?’ Hij brengt zijn camera weer omhoog en laat hem achter elkaar flitsen. ‘Hope heeft een van de beklemmendste stemmen die ik ooit heb gehoord,’ zegt hij. ‘Maar ze is heel bescheiden, weet je? Ze is niet zo’n diva die zichzelf helemaal geweldig vindt.’

Ik knijp mijn ogen samen. ‘Je zegt het alsof je haar kent.’

‘Ik ken haar ook,’ zegt hij, en hij glimlacht naar mij.

Arrogant, beslist.

‘Ik heb haar vijf jaar geleden gecontracteerd,’ zegt hij. ‘Alleen voor een soloalbum, maar ik denk dat het haar op weg heeft geholpen.’

‘Je hebt een eigen label?’

Hij knipoogt. ‘Ik zit in de bizz.’

De bizz.

‘Je had haar demo moeten horen,’ gaat hij verder. ‘Pure magie.’ Hij tikt tegen zijn borst. ‘Zo’n magie die je kan voelen.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik behoedzaam. Ik ben geïntrigeerd.

Hij doet een stap dichterbij. ‘Goede muziek brengt je in vervoering. Het verándert je zelfs.’ Hij pakt mijn hand en duwt hem tegen mijn borst. Ik krijg meteen kippenvel. ‘Daar. Een artiest met talent kan muziek creëren die het hart raakt.’

Hij laat mijn hand los, maar ik hou hem tegen mijn borst geduwd.

‘Nou ja, dat is dus het soort artiest dat ik zoek.’

Mark komt terug met de drankjes en ik laat mijn arm weer zakken.

‘Ik ben Cade,’ zegt hij, en zijn ogen boren zich in de mijne. Als hij zijn hand uitsteekt, heb ik het gevoel dat we de enige twee mensen in de club zijn.

Ik neem hem slapjes aan. ‘Kailey Crain.’

‘KC,’ zegt hij met een grijns.

Mark schraapt zijn keel en ik zie dat er een lange man met bruine krullen naast hem staat. Hij draagt een overhemd dat hij heeft ingestopt in een spijkerbroek die net een paar centimeter te kort is. ‘Kailey, dit is Eric.’

‘Ah,’ zegt Cade, met een glimlach en een snelle spottende buiging, ‘het was gezellig. Geniet van het optreden.’

Ik voel Eric's blik op mij.

‘Zo... Mark vertelde me dat je schrijfster bent,’ zegt hij gretig.

‘Ja,’ zeg ik, en ik neem een slokje. Mijn cocktail is sterk en ruikt naar ontsmettingsmiddel; ik huiver als ik het vocht door mijn keel voel glijden. ‘Ik ben journalist voor de *Herald*, maar eten is mijn lievelingsonderwerp.’

Onbewust glijdt mijn blik door de zaal naar Cade die zijn hand nu op de schouder van een aantrekkelijke blondine heeft gelegd. ‘En jij?’ vraag ik, en ik dwing mezelf naar Eric te kijken. ‘Wat is jouw chirurgische specialisme?’

‘Voeten,’ zegt hij.

Ik schiet in de lach, maar klap mijn mond dicht zodra ik zie dat zijn blik onveranderd blijft, zelfs geen spoor van een glimlach. ‘O, dat was geen grapje? Je bent serieus gespecialiseerd in...’ Ik zwijg even om mezelf te vermennen. ‘... voeten?’

‘Ja,’ zegt hij met een uitgestreken gezicht. ‘Misschien ben